

Редакційне

Чому у світі стільки терпінь?

Терпіння це велика загадка для людей: Чому вони існують? Де є Бог досконалий який любить людей?

Замість дозволити себе провадити емоціями, християнин повинен вдаватися до розуму й до віри. Незаперечна це правда, що Бог не може бути автором ніякого зла. Бог є найдосконаліший, а зло тільки стається серед створінь недосконалих і обмежених.

Бог не хотів створити артифіціального світу, під своїм постійним поліцейським наглядом і перетворити людину в маріонету, без чогось власного. І тому, що життя всіх має цілий лабіринт доріг, не можна сподіватися, щоб всі в усьому потрапляли на найкращу дорогу. Завсіди будуть різні дороги, й будуть зрджуватися, труднощі, незадоволення, болі, тепріння, недобрі дороги в житті усіх. Бог з того всього хотів дати нагоду, щоб зі зла родилося добро. І знаємо, що зло може стати нагодою до добра й до покращання справи. Маємо гарний приклад в Старому заповіті в історії про Йосифа Єгипетського, якого брати продали зі злоби. Але після довгої історії, Йосиф став рятівником народу і він сказав до своїх братів які були його продали: “Зло, що ви бажали зробити проти мене, Бог у своїм провидінні перетворив на добро, щоб так виконати те що нині здійснюється; спасти життя численного народу” (Буття 50, 18-21),

Те саме можна й пристосувати до Ісуса Спасителя, який, через терпіння і смерть здійснив найбільше добро для світу – спасіння людства.

Ось тому, християнин не буде попадати в розпуку перед терпіннями, бо він повинин знати, що нічого злого не стається, щоб з нього не повстало щось краще. Навіть найбільші тепріння мають у собі зародок з якого може зродитися велике добро. Треба тому приймати все з вірою, що Бог може завсіди перетворити навіть найбільші болі й терпіння на щось добре, коли людина буде співпрацювати з Його досконалими планами які завсіди й наймудріші й спасаючі.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Editorial

Por que tanto sofrimento no mundo?

O sofrimento é um grande enigma: Por que existe... E onde está Deus que é perfeito e ama os homens?

Em vez de se deixar levar pelas emoções, o cristão, diante de tais questionamentos, recorre para a razão e para a fé. Deus não pode ser Autor do mal, de nenhum mal, pois Deus é oniperfeito. O mal só acontece com criaturas limitadas e imperfeitas.

Deus fez um mundo artificial, policiado a todo momento, como se o homem fosse uma marionete na história dirigida por um ser perfeito. Sendo assim, o homem não teria liberdade nenhuma e não seria uma criatura feita à imagem e semelhança de Deus.

Deus deixa as criaturas agir segundo a sua natureza: as irracionais conforme a lei natural e as racionais conforme a sua liberdade. A vida é um labirinto com milhares de corredores e cada pessoa tem chance de escolher um deles e não se pode esperar que sempre escolha o melhor e que tudo corra perfeitamente na história. Sempre haverá enganos, erros, mancadas e consequentemente insatisfações, desgostos, dores, sofrimento. O que Deus preferiu é utilizar o mal para o bem. Todo o mal pode tornar-se uma partida para o crescimento e aperfeiçoamento. Tome-se como exemplo um mal acontecido no antigo testamento, a venda de José por seus irmãos. O próprio José diz, depois de percorridas muitas histórias na sua vida: “O mal que tínheis intenção de fazer-me, o desígnio de Deus o mudou em bem a fim de cumprir o que se realiza hoje: salvar a vida de um povo numeroso (Gn 50, 18-21).

O mesmo aplica-se a Jesus Cristo que pela cruz e morte salvou a humanidade. Eis por que um cristão não se desespera diante dos sofrimentos e até diante da morte, pois sabe que nada acontece sem ter em si um potencial de gerar um bem que pode nascer de um mal qualquer. Deus sempre pode transformar um mal num bem se as pessoas colaboram e se submetem aos seus planos sempre sábios e salvadores.

Pe. Tarcisio Z. OSBM

Намірення за Євангелізацію

Щоб ми жили тайну покаяння з відновленою глибиною і могли втішатися безмежним Божим милосердям.

Хоча раз на рік, потрібно добре сповідатися, це є заповідь Святої Церкви. Знаємо, що гріх - це образа для Бога через неслухняність Його любові. Ми маємо благодатне життя, яке ми отримали в тайні хрещення, але вона не придушило нашу слабкість чи схильність до гріха, і ті, хто звикли до гріха, потрапляють у залежність. Ми святі і грішний народ, але Господь знаючи що нам потрібно бути одягненими в Його благодать, встановлює цю тайну: покаяння. Він це

доручив своїм апостолам: “Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи - відпустяться їм, кому ж затримаєте - затримаються.” (Ів 20, 22-23). Завдяки цієї тайни ми починаємо свою подорож до милосердя та втіхи, яку може дати нам лише Бог, і жодна людська сила не здатна це зробити. В нинішньому часі маємо багато прикладів як цей світ, який Творець подарував нам з такою любов’ю, не хоче Його пізнати, наше людство занурене в духовну сліпоту, яка зроджує розбрат, сумніви та життя в грісі. Сьогодні, здається, все дозволено, все нормально, можна зробити все що вважається правильним. Ми такими не можемо бути! У нас є мораль, у нас є правила, дані нам Богом, що ми можемо жити згідно з усіма ласками, які Господь дарує нам через тайни, особливо покаяння та Євхаристія.

Одного разу святий Іван Павло II сказав: "Кабінети психіатрів

Намірення за Євангелізацію

заповнені, бо сповідальниці порожні". Отже, ми ніколи не повинні боятись чи встидатися наближатися до сповідальниці через страх перед єпископом чи священником, вони є співробітниками Христа, вони є

знаряддям Божого милосердя та справедливості. Вони не здійснюють силу прощати гріхи від свого імені, а від Імені Отця, Сина і Святого Духа. Завжди мусимо це пам'ятати: сповідник, який приймає той хто кається, теж грішник, він також повинен сповідатися. Цей вчинок завжди приносить позитивні плоди і наповнює серце радістю для тих, хто в нього бере участь, так вже говорить популярний вислів: «Бог знімає вагу з плечей». Саме зняття цього тягара допомагає нам у життєвій боротьбі та допомагає нам йти до неба, оскільки відпущення супроводжується величезною духовною втіхою, яка походить від Святого Духа, котрий дарує нам благодать покаяння та навернення.

Христос приходить, щоб допомогти нашій немічі, не можемо втрачати можливості яку Він нам дає, треба мати сміливість, будьте зухвалі, не дозволяти щоб гріх взяв нас. Як члени, присвячені Пресвятому Серцю Ісуса, ми повинні прагнути зробити своє серце подібним до Його Серця. Слуга Божий, Митрополит Андрей Шептицький, у своєму пастирському посланні до вірних про підготовку до Сповіді каже: «Щоб бути доброю та святою сповіддю, необхідно підготуватися до певного часу. Перед Святою Сповіддю через покірну молитву потрібно попросити дар покаяння, дар щирих сліз» Якщо потрібно плакати, щоб покаятись, та плачмо, що пастки які зло ставлять на нашому шляху не стали перешкодою для того, щоб ми відвернулись від Божого милосердя, а також щоб ми були знаряддям любові, яка походить від Його серця.

О. Стефан Вонсік, ЧСВВ

Intenção pela Evangelização

Rezemos para que vivamos o sacramento da reconciliação com uma profundidade renovada, para saborear a infinita misericórdia de Deus.

Confessar-se ao menos uma vez por ano, esse é o mandamento da Santa Igreja. Sabemos que o pecado é uma ofensa a Deus na desobediência ao seu amor. Temos uma vida de graça que recebemos no sacramento do batismo, mas isso não suprimiu a nossa fragilidade e nem a inclinação para o pecado, e quem se acostuma com o pecado acaba caindo em um vício. Somos um povo santo e pecador, mas o Senhor sabendo da necessidade que temos de estar revestidos de Sua graça institui então este sacramento: a reconciliação. Confiou este ministério aos seus apóstolos: “Recebei o Espírito Santo; àqueles a quem perdoar os pecados serão perdoados, e àqueles a quem os retiverdes serão retidos” (Jo 20,22-23). É através deste sacramento que começamos nossa jornada rumo à misericórdia e à consolação que só mesmo Deus pode nos conceder, nenhuma força humana é capaz de fazê-lo. Temos hoje muitos exemplos de que este mundo que o Criador nos deu com tanto amor não quer O conhecer, nossa humanidade está imersa em uma cegueira espiritual, que acaba gerando discórdia, dúvidas, e o pior uma vida de pecado. Hoje parece ser tudo permitido, tudo normal, se pode fazer

Intenção pela Evangelização

o que cada um acha o correto. Que nós não sejamos assim! Temos moral, temos normas dadas por Deus, que possamos viver em conformidade com todas as graças que o Senhor nos oferece através dos sacramentos, de modo especial o da reconciliação e Eucaristia.

Certa vez disse São João Paulo II: “os consultórios dos psiquiatras estão lotados, porque os confessionários estão vazios”. Desse modo, não devemos nunca ter medo ou vergonha de se aproximar do confessionário por medo do bispo ou do padre, eles são colaboradores de Cristo, são instrumentos da misericórdia e da justiça de Deus. Não exercem o poder de perdoar os pecados em seu próprio nome, mas em Nome do Pai, do Filho e do Espírito Santo. Lembremos sempre: o confessor que acolhe o penitente também é pecador, também precisa confessar-se. Esse ato gera sempre frutos positivos e enche o coração de alegria de quem participa. Diz o ditado popular: “Deus tira um peso dos ombros”. Exatamente a retirada deste peso é que nos ajuda nos combates da vida e que nos ajuda no caminho rumo ao céu, pois a absolvição vem acompanhada de uma imensa consolação espiritual que vem do Espírito Santo que nos dá a graça do arrependimento e da conversão.

Cristo vem socorrer a nossa fragilidade, não desperdicemos a oportunidade que Ele nos concede, tenhamos coragem, sejamos audaciosos, não deixemos que o pecado tome conta de nós. Como membros consagrados ao Sagrado Coração de Jesus, devemos nos esforçar para que nosso coração seja semelhante ao d’Ele. O Servo de Deus, Metropolita André, em sua mensagem pastoral aos fiéis sobre a preparação para a Confissão, diz: “Para que haja uma boa e santa confissão, é preciso preparar-se durante um tempo. Antes da Santa Confissão, deve-se pedir através de uma humilde oração o dom do arrependimento, o dom de sinceras lágrimas.” Se for preciso chorar para arrepender-se choremos, que as armadilhas que o mal coloca no nosso caminho não sejam obstáculos para que nos afastemos da misericórdia de Deus e sejamos também instrumentos do amor que procede do Seu coração.

Pe. Estefano Wonsik, OSBM

Апостольство Молитви

Апостольство Молитви покликане росповсюджувати у світі добро

Апостольство Молитви це апостольський або місійний рух, який має за головне завдання нести у світ віру в Євангелію Ісуса Христа і поширювати добро між народом. Справді, це також середник для освячення членів але як головне завдання це бути апостольським рухом, ширити у світі віру і практикування Євангельських засад, бути світлом для світу і сіллю землі.

Все що добре в нас не повинно залишатися лише з нами й для нас, але повинно проявлятися перед іншими й ширитися на довкілля де живемо й працюємо. Наприклад, навіть коли людина хвора, звичайно не бажає, щоб інші по це знали, але старається приховувати недугу. Але коли вилічиться з недуги й стає здоровою, вона це голосить всім, хвалиться здоров'ям. І так все, що в нас добре й гідне похвали, любимо, щоб воно було всім знане, а те, що недобре, звичайно воліємо приховувати. Добрий врожай, добре зроблене діло, похвально виконана праця хоче, щоб інші про те знали й разом раділи.

Так і в нашому християнському житті. Папа Франциск в Енцикліці "Радість Євангелії", настоює на тому, що Євангелія і все, що Євангелія зроджує в нашому житті повинно бути явне, знане всім і щоб євангельські правди були тим світлом яке просвічує інших і силою яка підтиримує в інших все, що гарне й похвальне. Радість, щоб в людині зроджує Євангелія, вона неначе те світло яке не заховане під посудиною, але виставлене, щоб просвічувати інших.

В християнському житті оскільки більше ми себе посвячуємо для добрих діл, воно стає явне перед іншими, приносить радість не тільки для нас, але для тих які про це довідуються і це бачать. Життя стає краще й приємніше, коли воно комунікується, з іншими, коли передає для інших те добро яке є в нас. Наприклад, знання воно не може бути лише щось наше особисте заховане, але повинно виявлятися перед іншими й просвічувати їх. Так як застоюна вода псується і стає непридатна, подібно й все добро заховане тільки для нас, воно тратить свою красу, але оскільки більше стає знаним і розходиться всюди, вона приносить добро для багатьох. Ніщо не буде зростати й приносити користи коли воно буде замкнене тільки в когось, а коли пошириться між інших, воно набуває вартости. Така є ціль Апостольства Молитви молитвою, жертвами, злукою життя з Євхаристійною жертвою Ісуса Христа розносити по довкіллі добро, правду, радість. В такому значенні, коли щодня робимо пожертвування наших молитов, праць, терпіння і радостей в місячному наміренні, всі наші переживання стають тим світлом і силою яка переходить на інших і несе у світ добро.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Apostolado da Oração

Objetivo do Apostolado da Oração: fazer o bem se expandir

O Apostolado de Oração é um movimento apostólico, isto é, que tem por objetivo fazer crescer entre o povo o bem e a fé em Jesus Cristo e no seu Evangelho. Sem dúvida, é uma meio que santifica seus membros, mas principalmente quer atender o pedido de Cristo de levar ao mundo a luz do Evangelho.

Tudo o que é bom em nós não quer ficar escondido e retido, mas quer se revelar e se comunicar. Pelo contrario, o mal quer ficar escondido e não gosta de se revelar a outros. Até quando estamos doentes, não ficamos falando para todos e revelando a doença, mas, pelo contrario, tentamos esconder quanto mais. Mas se vamos ao médico, fazemos as analises e tudo está bem, chegamos se gabando que estamos bem de saúde. Ficamos falando para todos se nos curarmos de alguma doença se gozamos de boa saúde ou com qualquer coisa que é boa para nós, por exemplo, uma boa nota para o aluno, um bom ganho no negócio, uma boa colheita, etc.

Assim também na nossa vida cristã. A experiência da alegria do Evangelho, da consciência em paz, tudo o que nos traz alegria na vida cristã não quer ficar somente conosco, mas tende comunicar-se, especialmente quando sabemos que o outro precisa disso, anda procurando paz na vida e felicidade autêntica. Quem quer viver com dignidade, reconhece o outro e busca o seu bem, comunicando ao outro aquilo que tem de bom na sua vida.

Na vida cristã, quanto mais você se doa, comunica aos outros o que te faz feliz e traz alegria, a vida fortalece e fica mais querida e forte e o comodismo, enclausuramento em si enfraquece (AE, 10.). A vida se fortalece, se realiza quando se comunica e se doa. É assim como com o conhecimento, sabedoria. Quanto mais se comunica, mais cresce e se fortifica e se aperfeiçoa. Água parada estraga e perde o seu frescor, mas quanto mais esgotada e usada, fica mais fresca e melhor. Outros exemplos: qualquer arte, dom não cresce se fica retido somente com quem a possui. Assim também com o nosso cristianismo.

Quanto mais você doa o teu cristianismo, a tua vida cristã, tanto mais você fica contente e feliz de ser cristão e de ser missionário.

PAJUV - Pastoral da Juventude e Vocação

Anunciação e o SIM de Maria

Texto Bíblico: Lucas 1, 26-38

Oração: O 1º Canto do Hino Acatisto em honra da Mãe de Deus, em ucraniano no Молитовник na página 347 ou em português:

“Um Anjo da primeira hierarquia foi enviado do céu para dizer «Ave» à Mãe de Deus. E, tomado de admiração, Senhor, vendo-te encarnado a esta palavra imaterial, mantinha-se de pé diante dela clamando:

Ave, por ti a alegria resplandece;
Ave, por ti a maldição toda cessa;
Ave, reergues o Adão decaído;
Ave, tu estancas as lágrimas de Eva.
Ave, mistério que excede o intelecto humano;
Ave, insondável abismo aos olhos dos anjos;
Ave, porque és o trono do Rei Soberano;
Ave, porque tu governas quem tudo governa.
Ave, ó estrela que o sol anuncia;
Ave, em teu seio é que Deus se fez carne;
Ave, por ti a criação se renova;
Ave, o Criador fez-se em ti criancinha.

PAJUV - Pastoral da Juventude e Vocação

AVE, VIRGEM E ESPOSA!”

Reflexão: Com o acontecimento da Anunciação, relatado no Evangelho segundo Lucas, inicia-se a salvação da humanidade que proclamamos no símbolo de fé – oração do Creio: creio em um só Senhor, Jesus Cristo, Filho Unigênito de Deus... e por nós homens, e para a nossa salvação, desceu dos céus; e se encarnou pelo Espírito Santo no seio da Virgem maria. Mistério que deu origem aos demais sublimes mistérios da vida de Nosso Senhor Jesus Cristo.

Mesmo sendo um anúncio sobre a vinda do Filho de Deus para a terra o Dia Santo é estabelecido no ciclo das solenidades à Mãe de Deus, porque Deus se manifesta de forma mais concreta e visível entre seus filhos, contando com o Sim de Maria. Ao apresentar-se à Santíssima Virgem o anjo fala com tamanho respeito, que deixa nítido que neste momento Ela se torna a Mãe de Deus e digna de todo louvor e admiração de todos os seres. E Maria aceita ser elevada, embora ela permaneça firme na condição de humana, a sua atitude daquela que se coloca a serviço a torna digna de ser venerada a bendita entre as mulheres.

O Sim de Maria com as palavras “Eis aqui a serva do Senhor; faça-se em mim segundo a tua palavra” demonstra o mais decisivo ato de fé que brotou de um estar perante Deus em todo o tempo e em todas as circunstâncias. E então o Criador encontrou este espaço onde a plenitude da graça por parte de Deus, corresponde à plenitude da fé por parte de Maria. São Paulo na sua carta (2cor 9,7) escreve que Deus ama quem se doa com alegria, e Maria nos dá este exemplo, porque o seu consentimento expresso com “faça-se”, muito mais que uma simples aceitação do que lhe é proposto, transmite um vivo desejo de como se dissesse: “Eu também desejo, com todo o meu ser, o que Deus quer”. O Sim de Maria é muito apelativo, nos serve para compreender mais que também a cada um de nós, com certeza, Deus tem um plano ao qual nos convida para fazer parte. Vamos à escola da vida de Maria que nos quer ensinar que podemos responder sim ao que Deus nos propõe se vivermos na graça do Espírito Santo que nos foi dado no Sacramento do Crisma. O sim de cada pessoa é diferente porque ele acontece num relacionamento de pessoa para pessoa, assim foi o relacionamento de Maria com Deus.

Agora perguntemo-nos: como é o meu relacionamento com Deus? Também precisamos perceber através do texto Evangélico proposto para

PAJUV - Pastoral da Juventude e Vocação

refletir sobre o Sim de Maria, que a fé de Maria é também uma fé num Deus do seu povo, que cuida da humanidade. E eu? Tenho desejado fazer “o que” para contribuir pelo bem da minha comunidade de igreja, meu círculo familiar e outros? Na maioria das vezes se quer reduzir Deus à nossa própria medida, o que se resume numa fé mais em nós mesmos do que em Deus. E por qualquer razão entramos em crise e vemos todos nossos planos desmoronarem. Mas temos um modelo para seguir - a Mãe Santíssima - a prova que quando nos permitimos conhecer um Deus imensamente maior que o da nossa pobre experiência, atingiremos o sentido de vida e sua mais alta dignidade humana. Porque dizer “sim” a Deus não humilha, como às vezes interpretam nos dias de hoje, mas de acordo com a Mãe de Deus, exalta.

Por isto a Santíssima Virgem maria é hoje o modelo perfeito para nós que tantas vezes nos encontramos diante de diversas opções sem certeza de nada. Ela é a mestra que devemos seguir na escola da escuta das manifestações de Deus em Nossa vida. Por meio da atitude de Maria podemos aprender a questionar, sim, os projetos de Deus para nós, mas por fim assumir humildemente na certeza que o que Deus nos coloca sempre vem com mais sabedoria.

Propósito: Rezar pela sua vocação e pelas vocações:

Vocação Laical: através de ministério familiar, serviços específicos na igreja de Cristo e ações de misericórdia na sociedade.

Vocação sacerdotal: Recebem sacramento da Ordem (diáconos, presbíteros e bispos) para guiar comunidades de igrejas.

Vocação de vida consagrada: Consagrados por meio de Conselhos Evangélicos - religiosos geralmente vivem numa congregação realizando serviços de acordo com o carisma específico; os membros dos Institutos seculares trabalham e evangelizam em seus ambientes de trabalho sendo sal da terra e luz do mundo.

Fontes inspiradoras para o texto da reflexão:

1. <https://www.vaticannews.va/pt/vaticano/news/2019-12/raniero-cantalamessa-primeira-pregacao-advento-2019.html>
2. <https://metropolia.org.br/wp-content/uploads/2015/03/Doze-Festas.pdf>.

MEJ - Movimento Eucarístico Jovem

COMPROMISSO DE AMOR

Todos os anos a CNBB (Conferência Nacional dos Bispos do Brasil) realiza a Campanha da Fraternidade no tempo da quaresma, que é um período de quarenta dias em que se dedicamos à conversão e reflexão espiritual.

MEJ - Movimento Eucarístico Jovem

Vivemos em um mundo com novas conexões, novas expressões, novos jeitos de se comunicar, novos conceitos e com novas palavras: polarizações, Fake News, lockdown, lives, home office e tantas outras palavras que já fazem parte do nosso vocabulário. Sinais de um novo tempo onde parece que o diálogo, a boa conversa já não são importantes em alguns ambientes. Em vista disso a Campanha da Fraternidade deste ano traz como tema “Fraternidade e diálogo, compromisso de amor!” e como lema “Cristo é a nossa paz. Do que era dividido fez uma unidade” (Ef 2, 14).

Qual é o significado desta confissão de fé em tempos tão incertos como este em que vivemos, caracterizado por conflitos, por afirmação e defesa de identidades, às vezes com violência, racismos, xenofobias e outras práticas de ódio? Como anunciar a Boa Nova de Jesus Cristo em períodos turbulentos como o atual? A grande motivação para a campanha é convidar a nossa comunidade e as pessoas de boa vontade a pensar, avaliar e identificar caminhos para superar as polarizações e violências através do diálogo amoroso, dando testemunho da unidade na diversidade.

Neste momento da quaresma, podemos e devemos nos perguntar: o que acontece conosco que já não dialogamos mais? Como eu vejo o outro, como irmão ou como um desconhecido? Quem ama sempre está aberto à conversa, ao diálogo. O diálogo é que dá identidade ao amor cristão. Um jovem convertido pela Palavra de Deus será sempre um jovem aberto ao diálogo com Deus, um fraterno e amoroso diálogo com o próximo, um profético diálogo que não fica indiferente ao ver alguém sofrendo. Não falemos apenas por falar. Falemos edificando, ajudando, irradiando alegria e paz, como fazia Jesus. Um abraço e um sorriso muitas vezes já é o suficiente para trazer conforto e força.

Pelo diálogo se constrói o amor. A base é o respeito. O preconceito e o julgamento são anulados. O erro é reparado com o perdão; a discórdia cede lugar à compreensão. Quando não damos oportunidade de diálogo, de relacionamento, interrompemos a possibilidade do amor nascer.

Nos dias de hoje precisamos cada vez mais de diálogos fraternos, objetivos. A dor aperta o cerco e falsos ensinamentos buscam confundir os desavisados. Jesus dialogou com sabedoria; diante dos adversários utilizou palavras precisas; para o povo simples falou com parábolas; sabia e ouvia os amigos e falava com palavras compreensíveis; diante da dor sabia escutar e agir; até mesmo na cruz manteve diálogo com sua mãe Maria e com o discípulo João.

MEJ - Movimento Eucarístico Jovem

A falta de diálogo com Deus esfria o nosso coração. É como se você parasse de falar com seu pai, sua mãe ou com o amigo aqui na terra. Todos nós sabemos que para termos uma boa relação interpessoal temos que ter uma boa comunicação. O mesmo acontece com a nossa relação com Deus. A oração não é um monte de palavras ditas para Deus, mas um diálogo, uma conversa. Deus escuta atentamente a cada oração e em seu tempo a responde.

Sugestão de passagem Bíblica para iluminar o tema: Lc 21,13-35

Sugestão de dinâmica:

Objetivo: sair do nosso lugar de conforto e praticar o diálogo considerando o amor ao próximo.

Colocar uma música (no celular, ou caixa de som...). Pedir para os Mejististas andarem pelo ambiente de modo que passem um na frente dos outros (duas fileiras, ou dois círculos). Ao parar a música, formar dupla com o colega que está mais próximo e fazer uma breve conversa (diálogo), sugerindo algumas questões, tais como:

- O que anima a participar da igreja e do grupo?
  - Que atitude ou gesto concreto você sugere fazer para:
    - * melhorar o diálogo com os pais e colegas?
    - * superar as diferenças e ajudar o próximo?
    - * caminhar com Jesus e melhor se preparar para a Páscoa?
- (podem ser sugeridas outras questões)

Repetir algumas vezes o exercício e no final promover uma partilha e comentários.

Podemos perceber o grande potencial que tem o diálogo: o compromisso de amor, unir o que está dividido em Jesus Cristo, que é a nossa paz. Vamos aceitar o convite que nos faz o hino da Campanha da Fraternidade: Venham! Em nome de Cristo que é nossa paz, sejamos fraternos, humildes e solidários. Vamos viver o diálogo como compromisso de quem ama, testemunhando a unidade tão desejada por Jesus Cristo.

Покровитель на місяць березень

Св. Софроній Єрусалимський (11 березня)

Святитель Софроній, патріарх Єрусалимський, народився в Дамаску. З юних років він вирізнявся побожністю і любов'ю до наук. З часом юнак прибув в Єрусалим, в обитель святого Теодосія, і там зацікавився з ієромонахом Іоанном Мосхом. Обидва разом подорожували по монастирях, записували життя і повчання всіх, хто там працював. З цих записів пізніше склалася їх книга «Лимонарій» або «Луг духовний».

Рятуючись від жорстоких набігів персів, Іоанн і Софроній залишили Палестину і подалися в Антіохію, а потім перебралися до Єгипту. В Єгипті святий Софроній тяжко захворів. У той час він і вирішив стати ченцем. Після одужання Іоанн і Софроній вирішили залишитися в Олександрії. Там їх з любов'ю прийняв святий патріарх Іоанн Милостивий.

В Олександрії у святого Софронія захворіли очі, і завдяки молитвам до безсрібників Кира та Іоанна отримав uzдоровлення в церкві, яка була присвячена їм. У подяку святий Софроній написав життя святих цілителів-безсрібників. Коли варвари почали погрожувати Олександрії, Софроній та Іоанн перебралися до Константинополя. Звідтам вони з іншими відправилися до Рима. У 628 році з перської неволі повернувся Єрусалимський патріарх Захарія.

Після смерті патріарха Захарії патріархом став святий Модест, а після смерті Модеста патріархом був обраний святий Софроній, який багато потрудився на благо Церкви. У кінці життя святитель Софроній зі своєю паствою пережив дворічну облогу Єрусалиму мусульманами.

Християни погодилися відкрити міські ворота з умовою, що противник пощадить святині. Однак цю умову не було виконано, і святий патріарх Софроній мусів втікати з Єрусалиму і помер правдоподібно до Олександрії у глибокому жалю через осквернення християнських святинь. Він є автором численних богослужбових молитов Також написав життя преподобної Марії Єгипетської.

Santo do mês de março

São Sofrônio de Jerusalém

(11 de março)

Sofrônio (em grego: Σωφρόνιος), chamado de São Sofrônio de Jerusalém, foi um monge sírio, famoso por sua dedicação e sofrimento em nome da fé cristã. Foi um escritor prolífico, com várias obras contra a heresia do monotelismo. Escreveu vários hinos e escritos hagiográficos.

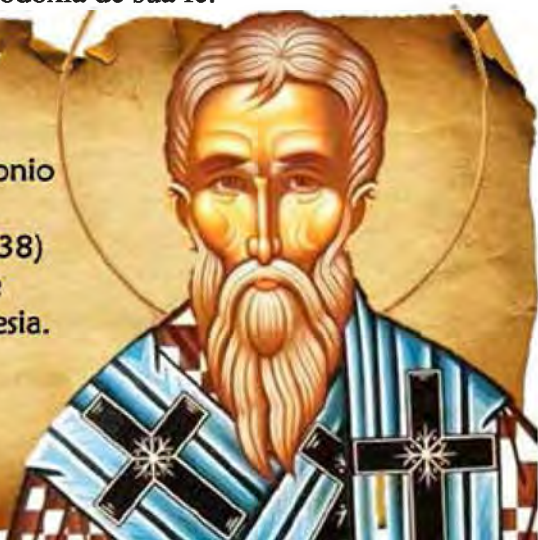
Nascido em Damasco, Sofrônio dedicava-se tão intensamente aos estudos. Aprofundou-se de tal modo na filosofia grega que recebeu o sobrenome de «o Sofista». Com seu amigo, o célebre ermitão João Mosco, viajou pela Síria, Ásia Menor e Egito, onde recebeu as vestes monásticas.

Seus amigos o acompanharam, vivendo em comunidade com ele por vários anos na «Lavra» de São Savas e no monastério de São Teodósio, localizado próximo a Jerusalém. Seu desejo de santidade, mortificação, o levou a visitar os famosos ermitões do Egito.

Depois, com seus amigos, foi a Alexandria, onde o Patriarca São João, o Esmoleiro, lhes pediu que ficassem por dois anos em sua diocese para auxiliá-lo na reforma e combate às heresias. Foi lá que João Mosco escreveu sua obra «Prado Espiritual» que a dedicou a São Sofrônio.

João faleceu no ano 620, em Roma, para onde havia viajado em peregrinação. Sofrônio retornou à Palestina e foi eleito Patriarca de Jerusalém, por sua sabedoria, piedade e ortodoxia de sua fé.

En la fiesta de la
Anunciación;
pensamiento de San Sofronio
de Jerusalén.
(Damasco, hacia 560 - 638)
monje y patriarca de
Jerusalén, santo de la Iglesia.

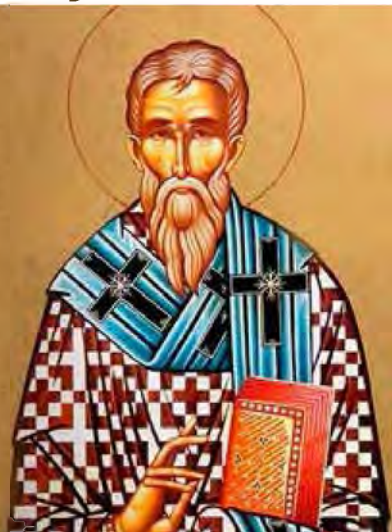

Santo do mês de março

SAN SOFRONIO DE JERUSALÉN

11 de Marzo

Tomando posse da Sé de Jerusalém, convocou um sínodo dos bispos do Patriarcado para condenar a heresia monotelita e escreveu uma carta sinodal na que expunha e defendia a doutrina ortodoxa. Esta carta foi, posteriormente, ratificada pelo Sexto Concílio Ecumênico.

Ao que parece, o Papa Honório não se pronunciou nunca sobre o problema da heresia do monotelismo e esse seu silêncio deu a impressão de que o Papa estava de acordo com os hereges. Sofrônio, percebendo que o imperador e muitos prelados do Oriente atacavam a verdadeira doutrina, defendeu-a com grande zelo. Dirigiu-se com o bispo Estêvão, ao Monte Calvário, e lá jurou de «ir à Sé Apostólica, base de toda doutrina revelada, e importunar ao Papa até que se decidisse a examinar e condenar a nova doutrina».

Estêvão permaneceu em Roma por dez anos, até que o Papa São Martim I condenou a heresia monotelita no Concílio de Latrão. São Sofrônio teve de enfrentar-se com os sarracenos que invadiram a Síria e a Palestina; Damasco havia caído em seu poder em 636; e Jerusalém em 638. O santo Patriarca fez o quanto pode para consolar e ajudar sua grei, arriscando para isso sua própria vida. Quando os muçulmanos sitiaram a cidade, São Sofrônio teve de pregar em Jerusalém seu sermão da Natividade já que lhe foi impossível ir a Belém naquelas circunstâncias.

O santo fugiu depois da queda da cidade e, segundo parece, morreu pouco tempo depois, provavelmente em Alexandria.

Sabedoria de uma criança

No cristianismo há muitos que criaram obstáculos para que o reino de Deus venha até eles como algo novo e capaz de mudar suas vidas. Eles têm suas convicções e estacionaram no tempo. São como aqueles odres velhos dos quais fala Jesus Cristo que quando se coloca neles o vinho novo, arrebentam, não subsistem, só aceitam o vinho velho, isto é o que já sabem, o que existia muito tempo atrás o que eles aceitaram e não aceitam que alguma coisa nova venha a mudar a sua vida. Consideram-se completos e não são capazes de mudar de opinião. Acham que o conselho de Jesus de ser como criança, abertos para que a graça de Deus entre neles não vale para eles porque eles já viveram, eles têm méritos, têm dignidade e merecem ficar como são, sem necessidade de mudar, transformar-se, aceitar o que vem de Deus e não ditar o que Deus deve fazer para eles.

Nós adultos pensamos muitas vezes que sabemos das coisas e as crianças não sabem ou sabem muito pouco. Mas em muitos assuntos talvez as crianças nos superam na sabedoria e na maneira de enfrentar a vida. Vejamos o seguinte exemplo da vida que nos mostra uma singela mas profunda sabedoria de uma criança.

Um texto emocionante, sobre uma criança doente de câncer, diante da morte próxima. Texto escrito por um médico Dr. Rogério Brandão Médico oncologista.

“Como médico cancerologista, já calejado com longos 29 anos de atuação profissional (...) posso afirmar que cresci e modifiquei-me com os dramas vivenciados pelos meus pacientes. Não conhecemos nossa verdadeira dimensão até que, pegos pela adversidade, descobrimos que somos capazes de ir muito mais além.

Recordo-me com emoção do Hospital do Câncer de Pernambuco, onde dei meus primeiros passos como profissional... Comecei a frequentar a enfermaria infantil e apaixonei-me pela oncopediatria. Vivenciei os dramas dos meus pacientes, crianças vítimas inocentes do câncer. Com o nascimento da minha primeira filha, comecei a me acovardar ao ver o sofrimento das crianças. Até o dia em que um anjo passou por mim! Meu anjo veio na forma de uma criança já com 11 anos, calejada por dois longos anos de tratamentos diversos, manipulações, injeções e todos os desconfortos trazi-

dos pelos programas de quimios e radioterapias. Mas nunca vi o pequeno anjo fraquejar. Vi-a chorar muitas vezes; também vi medo em seus olhos; porém, isso é humano!

Um dia, cheguei ao hospital cedinho e encontrei meu anjo sozinha no quarto. Perguntei pela mãe. A resposta que recebi, ainda hoje, não consigo contar sem vivenciar profunda emoção.

— Tio, — disse-me ela — às vezes minha mãe sai do quarto para chorar escondido nos corredores... Quando eu morrer, acho que ela vai ficar com muita saudade. Mas, eu não tenho medo de morrer, tio. Eu não nasci para esta vida!

Indaguei: — E o que a morte representa para você, minha querida? — Olha tio, quando a gente é pequena, às vezes, vamos dormir na cama do nosso pai e, no outro dia, acordamos em nossa própria cama, não é?

(Lembrei das minhas filhas, na época crianças de 6 e 2 anos, com elas, eu procedia exatamente assim.)

— É isso mesmo. — Um dia eu vou dormir e o meu Pai vem me buscar. Vou acordar na casa Dele, na minha vida verdadeira!

Fiquei "entupigaitado", não sabia o que dizer. Chocado com a maturidade com que o sofrimento acelerou, a visão e a espiritualidade daquela criança.

— E minha mãe vai ficar com saudades — emendou ela.

Emocionado, contendo uma lágrima e um soluço, perguntei:

— E o que saudade significa para você, minha querida? — Saudade é o amor que fica!

Hoje, aos 53 anos de idade, desafio qualquer um a dar uma definição melhor, mais direta e simples para a palavra saudade: É O AMOR QUE FICA! ATITUDE É : - Seja mais humano e agradável com as pessoas. - Cada uma das pessoas com quem você convive está travando algum tipo de batalha. - Viva com simplicidade.

- Ame generosamente. - Cuide-se intensamente. - Fale com gentileza. - E, principalmente, NÃO RECLAME! Viva em harmonia com tudo e todos!!! REPARE NAS COISAS QUE POSSUI, E NÃO NO QUE LHE FALTA!

P. Tarcisio

ПАПА ПРО ВИКЛИКИ ПЕРЕД КАТОЛИЦЬКОЮ ОСВІТОЮ, ЩО ВИХОВУЄ ДО ЛЮДЯНОСТІ

Завдання католицьких освітніх закладів полягає в тому, аби виховувати до людяності. На цьому шляху стоять численні виклики, серед яких – дегуманізація, прагнення результатів та припвидшення. Про це говорив Папа Франциск у відео-зверненні до Світового конгресу Міжнародного бюро католицької освіти.

«Виховувати гуманність братерства, аби будувати цивілізацію любові» – таку тему мав Світовий конгрес Міжнародного бюро католицької освіти, що проходив у Нью-Йорку від 5 до 8 червня 2019 року. Гаслом конгресу організатори обрали словосполучення «*Educatio Si*», що можна перекласти як «Будь освіченим» і символізує взаємозв'язок між двома напрямними католицького виховання: Цілями сталого розвитку, четвертий пункт з яких стосується якісної освіти, та енциклікою *Laudato Si*'.

Виховання до людяності

Звертаючись у відео-посланні до учасників конгресу, Папа Франциск вказав на зв'язок теми заходу з Декларацією Другого Ватиканського Собору «*Gravissimum educationis*», в якій наголошується на важливості гарантувати всім право на освіту, згідно з власним покликанням та враховуючи особливості кожної країни, аби сприяти братерському співжиттю з іншими народами і, таким чином, забезпечити мир на землі. В цьому документі підкреслюється також важливість готувати молодь до суспільного життя, вчити їх діалогувати з іншими і дбати про спільне добро.

Святіший Отець зазначив, що католицькі освітні заклади покликані виховувати до гуманізму, тобто такого бачення суспільства, в центрі якого перебувають людина з її невід'ємними правами, цінності справедливості й

миру та правильне співвідношення між особами, суспільством і державою, згідно з логікою солідарності й субсидіарності. Ця гуманістична перспектива, за його словами, не може сьогодні оминати екологічне виховання, що сприяє гармонії між людством та довкіллям.

Протидіяти дегуманізації

Наступник святого Петра вказав на деякі труднощі, що стоять на перешкоді вихованню до людяності. Одна з них – це дегуманізація, яка полягає в тому, що надмірний індивідуалізм і споживацтво перешкоджають співпраці, нівелюють спільні цінності, підточують основоположні правила співжиття. Аби відповісти на цей виклик, за словами Папи, необхідна співпраця сім'ї, де дитина вчиться допомагати іншим, вихователів, що покликані проявляти професіоналізм і свідчити своїм прикладом, та католицьких освітніх закладів, місія яких полягає в тому, аби «відкривати горизонти трансцендентності, бо католицьке виховання відзначається тим, що плекає в молоді духовні цінності».

Ще один спосіб протидії дегуманізації, за словами Святішого Отця, полягає в тому, аби спрямовувати виховну діяльність на соціальні й екзистенційні периферії, даючи найслабшим можливість розвитку.

Диктатура результатів

Аналізуючи наступні елементи, що перешкоджають вихованню до людяності, Святіший Отець звернув увагу на так звану «диктатуру результатів», яка приділяє увагу тільки економічному аспекту, розглядає людину як простий механізм для досягнення певної мети й не зацікавлена в її цілісному зростанні. Відповісти на цей виклик можуть допомогти професійні й людяні вихователі й вчителі, що сприяють загальнонародському й духовному зростанню учнів.

Відповідати на хаос пришвидшення

Вселенський Архієрей вказав на ще один виклик, який перед сучасною католицькою освітою ставить сьогоднішнє суспільство – пришвидшення, що втягує життя у вир поспіху. В цьому контексті, за його словами, занепадає психологічна структура ідентичності, внаслідок постійних перетворень, що протирічать природнім темпам біологічної еволюції. На хаос швидкого ритму Папа радить відповідати, присвячуючи час мовчанню, спогляданню краси створіння, черпаючи натхнення для того, аби дбати про наш спільний дім, пропонуючи такий спосіб життя, який панує прийдешні покоління.

Джерело: vaticannews.va

ПАПА: ЄДНІСТЬ ВПИСАНА В ГЕНИ ХРИСТИЯН

Про вибір святого Матія до грона Апостолів та про спільність християн, що дозволяє не боятись різноманітності, не прив'язуватись до речей і

ставати вірогідними свідками воскреслого Христа говорив Папа під час загальної аудієнції у Ватикані.

Загальну аудієнцію, що відбулась на площі Святого Петра у Ватикані в середу 12 червня 2019 р., Папа Франциск далі присвятив роздумам над новозавітньою книгою Діянь Апостолів. Цей новий цикл катехиз він започаткував останньої середи травня. Цієї середи темою роздумувань був перший розділ Діянь Апостолів, де розповідається про вибір Матія, свідка воскреслого Христа разом з іншими Апостолами, на місце Юди.

«Все починається від Христового воскресіння. – мовив Святіший Отець. – І це не є лишеодноією з багатьох інших подій, але є джерелом нового життя. Учні знають про це і, виконуючи Христовий наказ, залишаються з'єднаними, однотайними та наполегливими в молитві. Вони збираються навколо Марії, Матері, й готуються прийняти Божу силу не пасивно, але зміцнюючи спільність одні з одними».

Для того, щоб стати даром для інших, необхідна єдність – Папа Франциск

Кількість дванадцятьох Апостолів є ознакою того, що спільність перемагає поділи, ізоляцію, є першим свідченням, яке дають Апостоли, підкреслив Папа Франциск, адже Ісус сказав: «З того усі спізнають, що мої ви учні, коли любов взаємну будете мати» (Ів 13,35).

Дванадцять Апостолів стали вірогідними свідками Христового спасіння і виявили світові не власну уявну перевагу, але завдяки благодаті єдності сприяли тому, щоб з'явився Ісус Христ, що по-новому живе серед Свого люду – Господь Ісус. Апостоли вирішують жити під владою Воскреслого в єдності між братами, що стає єдино можливою атмосферою справжньої самопожертви.

Святіший Отець закликав присутніх не зосереджуватись на собі самих, не затримувати Божі дари тільки для себе, не піддаватись пересічності, а стати на шлях єдності, яка дозволяє стати свідками живого Бога. На його думку, в гени християнської громади вписані єдність та свобода від себе самих, які дозволяють не боятися різноманітності, не прив'язуватись до речей та дарів, і ставати martyres – сяючими свідками Бога, що живе й діє в історії.

В другій частині загальної аудієнції Папа Франциск привітав групи паломників, зібраних на площі Святого Петра та нагадав, що 13 червня відзначатиметься літургійний спогад св. Антонія з Падуї, видатного проповідника та небесного покровителя бідних і страждаючих. Святіший Отець побажав, щоб його заступництво допомогло відчутти полегшення, яке дає Боже милосердя.

Джерело: vaticannews.va

ПАПА: СЛУЖИТИ БОЖОМУ ЛЮДОВІ, А НЕ ЙОГО ВИКОРИСТОВУВАТИ

Не існує стосунків з Богом поза межами безкорисливості. Про це нагадав Папа, проповідуючи під час Святої Меси у Ватикані.

Безкорисливо віддати все те, що також безкорисливо ми отримали від Бога. Папа Франциск зосередив свою проповідь під час ранкової Святої Меси у ватиканській резиденції «Дім святої Марти» у вівторок 11 червня 2019 р., на безкорисливості Бога, щоспонукає нас бути великодушними з ближніми, чи то даючи свідчення, чи на служінні їм. Отже, мусимо відкрити своє серце, щоб отримати Божу благодать. Боже ласку не можемо купити. Маємо служити Божому народові, а не його використовувати.

Покликання – це «служити, а не «використовувати»

Своє роздумування Папа розпочав з уривку з Євангелії від святого Матея (Мт 10,7-13), де розповідається про місію апостолів – місію кожного посланого християнина. «Християнин не може стояти на місці, бо християнське життя завжди перебуває в дорозі» – сказав Святіший Отець, коментуючи Ісусові слова: «Ідіть, проповідуйте, кажучи, що Царство Небесне – близько. Оздоровлюйте недужих, воскрешайте мертвих, очищуйте прокажених, бісів виганяйте». В цьому, отже, полягає місія й тут йдеться про «життя служіння».

Християнське життя – це служити. Дуже сумно, підкреслив

проповідник, коли зустрічаємо християн, які на початку свого навернення чи усвідомлення свого християнства, служили Божому народові, а потім почали його використовувати, вчиняючи чимало зла таким наставленням. Покликання – це «служити», а не «використовувати», це раз пригадав Святіший Отець.

Відкрити серце для ближніх

Папа Франциск підкреслив, що християнське життя є «життям безкорисливим», вказуючи на Христові слова: «Даром прийняли, даром давайте», що є суттю спасіння Господь переходить до суті спасіння. Ми не можемо його купити, воно нам дароване безоплатно, пригадав Святіший Отець, наголошуючи, що Господь нас спасає «даром, не змушує нас платити».

Господь сповнений дарами, щоб нам їх дати. А для цього Він просить тільки одного: відкрити своє серце. Коли ми проказуємо «Отче наш», то молимося, відкриваємо серце, щоб безоплатно прийняти благодать. Не існує стосунків з Богом поза межами безкорисливості. Далі Його Святість звернув увагу на ситуацію, яка нерідко трапляється в християнському житті: коли нам потрібна якась духовна ласка чи якась благодать, то ми кажемо: «Буду постити, зроблю покуту, помолюсь дев'ятницю...» Це все добре, вказав Папа, однак, потрібно бути уважними, аби не вважати, що цим можемо, так би мовити, «заплатити» за благодать, «придбати» ласку. Божа благодать безоплатна, щоб її отримати, потрібно відкрити серце. Все, що нам дає Господь, є безкорисливим. Проблема полягає в тому, що ми «закриваємо, зменшуємо своє серце», а тоді воно не буде здатним прийняти «безмір безкорисливої любові». Ми не повинні торгуватись з Богом, перестеріг Святіший Отець.

Давати безкорисливо

Папа Франциск підкреслив, що заклик «давати безкорисливо» є дуже важливим для Пастирів Церкви, щоб «не продавати» Божу благодать, не вести бізнесу з Божою ласкою. Божа ласка безоплатна і її треба давати безкорисливо.

На думку проповідника, у нашому духовному житті завжди існує небезпека посковзнутись на дорогу оплати, немовби ми хотіли дати хабар самому Богові. «Якщо Ти, Господи, зробиш це мені, то я дам Тобі...»

Святіший Отець вказав, що так не може бути. Зв'язок з Богом завжди мусить бути безкорисливим, а це допоможе нам давати безкорисливе свідчення християнського життя та служіння. Проповідувати, служити, а не «використовувати інших». Служити великодушно, безкорисливо, даром даючи так само, як даром ми отримали від Бога.

«Нехай же наше життя святості буде оцим відкриттям власних сердець, щоб Божа безкорисливість, Божі благодаті могли досягти нашого серця», – сказав на закінчення Папа Франциск.

Джерело: vaticannews.va